

iblandt 100 bestaar for sig alene, men maa hellere tage de andre 99, som ere af en ganske anden Art. Her er nu det Tilfælde, at Grev Moltke ikke anvender sine Malerier til sin egen, men til Publikums Fornøielse, i Almindeligheds Interesse. Det er altsaa en ren Udtagelse og kan ikke med Nætte nævnes som et Exempel paa et almindeligt Forhold. Men vilde man tage det almindelige Forhold, kan jeg ikke andet end finde, at den uproduktive Formue ligesaa vel maa beskattes som al anden. Det er en Cone. Der er ingen Grund til, dersom en Godseier lægger mange Lønder Land ud til en Park eller Have eller sætter mange Penge i en stor Bygning eller i Malerier, at han da skal betale mindre Skat, end naar han har Nytte af Formuen derved, at den giver Indtægt; den egentlige Indtægt er den Nytte, man faar, og jeg kan her ikke undlade, da det ærede Medlem har gjort den modsatte Anstuelse gjældende, at komme tilbage til, hvad jeg tidligere har fremhævet, at naar en Mand leier et Hus ud, faar han en ren Indtægt, men naar han selv beboder det, sparer han at betale Løse og faar da i sidste Tilfælde i Virkeligheden ligesaa godt Indtægt i videre Forstand. Det bedste, det mest koncentrede økonomiske Udtryk for Begrebet Indkomst have vi saaledes i selve Formuens Værdi. Jeg skal ikke tale om, at det endogsaa kan være en temmelig indkomstbringende Anvendelse af Penge at købe Malerier. Det er oplyst i England, hvor man sammenskillede de forskjellige Investments of money, de forskjellige Pengeanbringelser, at man med Fordel kan anbringe Penge paa denne Maade, og ogsaa hos os kan man vist nu omstunder, naar man ikke køber altsor vanvittigt, men nogenlunde forstandigt, af gode Kunstnere købe Malerier saaledes, at det efter Ens Død viser sig, at Pengene have daaret overmaade gode Renter. Selv Grev Moltke maatte, naar han anvendte sine Malerier til eget Brug og ikke til Publikums Fornøielse, ligesaa godt betale Afgift til Staten deraf, som han maa betale for Husrum og hvad Andet dertil hører, og han vilde formodentlig gjøre det med den samme gode Billie, som han i det Hele viser Nationen ved at holde sin Samling aaben. Men at nævne denne Samling er som sagt at tage et af 100 Tilfælde, der ikke kan bruges, istedetfor at tage de 99, der kunne bruges. Det ærede Medlem nævnte andre Exempler, der vare mere praktiske. Han nævnte saaledes, at en Mand kan have Indtægt af sin Gaard et Aar og et andet Aar ikke have nogen Indtægt deraf. Jeg skal ikke tale om, at den samme Betragtning kan anvendes paa, hvad der allerede nu finder Sted. Det er allerede nu saa, at Skatten sættes efter det foregaaende Aars Indtægt, og det er ofte Tilfældet, at det Aar, man skal betale Skat, har man ingen eller en meget lille Indkomst. Det gjælder især om Købmænd og Andre, der have risikable Forretninger;

her have vi den selv samme Ulempe og kunne ikke undgaa den. Valget ligger mellem Et af To. Enten maa vi blive staaende ved Mandens Gjennemsnitsindtægt, saaledes som den er udtrykt i Formuen, eller vi maa tage den enkelte, tilfældige, forbigaaende Indtægt for det enkelte Aar. Jeg vælger da Gjennemsnitsindtægten, hvorved man i det Hele vil være 10 Gange reiserdigere end ved at tage det enkelte Aars tilfældige Indtægt. Tilmed er der hermed forbundet en Udjevning af alle de øvrige Forskjelligheder. Ved at holde sig til det Simple, til Mandens Cone, hans Midler til at tjene Staten, kommer man bedst ud af Forholdet, og denne Cone finder man ved at holde sig til selve Formuen, idet Conen er tilstede, hvad enten Formuen giver en Indtægt i Penge eller paa anden Maade. Der maa ligesaa vel betales Skat, som der maa svares andre Byrder, Renter af Prioriteter, som ere optagne i en Eiendom eller Bedrift. En Grund, som jeg tillægger stor Betydning, og hvorfor jeg ogsaa anbefaler at holde sig til selve Formuen, er tillige den, at jeg anser det for praktisk, medens jeg anser det for upraktisk at holde sig til Indkomsten af Formuen. Naar jeg saa ofte og saa stærkt har fremhævet dette om Formuen — hidtil uden at have faaet noget Svar derpaa eller i alt Fald ikke andet Svar end, at det var en Fremtidstank — saa er det som sagt fremfor Alt af praktiske Hensyn. Jeg tror, at jeg maaste mere end Andre her til Lands har bestaaet mig med og søgt at skaffe mig Kundskab om disse Forhold, og jeg ser ikke Andet end, at det allevegne bekræftes af Erfaringen, at de Skatter, som lægges paa Formuen, ere praktiske. Selv den berømte engelske Indkomstskat, som man med sædvanlig overfladisk Efterligning af engelske Forhold har indført omkring i Landene og ogsaa hos os, er i Virkeligheden baseret paa en Formuevurdering, nemlig en Forpagtningsvurdering af Landeieendommene, der svarer omtrent til, hvad Prisen i Handel og Bandel er hos os efter vort Selveiersystem. I Overrigt er overalt denne Vurdering af de vigtigste Formuesgjenstande det praktiske Grundlag. Dette er det Første, vi maa se paa, naar vi skulle have en saadan Skat baade for Statens Skyld og ogsaa for Retfærdigheds Skyld, for at det skal blive en billig og rigtig Skat og ikke en, der giver Anledning til de største Misbrug og i Virkeligheden bliver høist uretfærdig. Det forekommer mig ogsaa ganske naturligt, thi det har altid viist sig, at Folk ikke ere villige til at vurdere deres vigtigste Formuesgjenstandes Værdi; Folk holde for Salgs eller Laans Skyld eller af mange andre Aarsager ikke af, at deres Eiendommes Værdi sættes ned. Endelig er der saa mange andre Ting, Aktier, Obligationer og meget Andet, som man, naar man ret vil gaa til Bunds i Sagen, bliver nødt til at tage med ved Afkortning, naar man kommer ind paa denne Beskatning. De ærede